

Млѣчанка и Аленчо.

а единъ селянинъ умрѣла кобилата, която наскоро си била родила едно хубаво конченце. Цвили кончето жаловито и оплаква майчицата си. То почна и да изгладнѣва.

Чуди се стопанинътъ — чичо Панчо, какво да стори за да не умре кончето отъ гладъ. Съ какво да го нахрани? — Сѣно, жито, хлѣбъ, оризъ? . . . О, то е още тѣй слабичко и нежно! То не може да яде твърда храна.

Млѣко, прѣсно конско млѣкце му се яде нему . . . А дали не би приело и друго млѣко? . . . Замисли се чичо Панчо, па изведнажъ стана радостенъ. Той се сѣти за своята сива коза — Млѣчанка, на която прѣди два дена вълци бѣха изяли яренцето. Дали тя не би накърмила кончето? . . .

— Нека направя опитъ, си рече чичо Панчо и се залови за работа. Изправи той